

УДК 343.985

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2026.93.5.10>

«СМУГА ПЕРЕШКОД» ДЛЯ СПІЛЬНИХ СЛІДЧИХ ГРУП

Дуфенюк О.М.,

*доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінального процесу
та криміналістики факультету № 1 (з підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Національної поліції України)
Львівського державного університету внутрішніх справ
ORCID: 0000-0001-6529-4036*

Стецик Б.В.,

*кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального процесу
та криміналістики факультету № 1 (з підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Національної поліції України)
Львівського державного університету внутрішніх справ
0000-0003-1237-8425*

Дуфенюк О.М., Стецик Б.В. «Смуга перешкод» для спільних слідчих груп.

Стаття є продовженням циклу публікацій про європейський досвід роботи спільних слідчих груп. Йдеться про нову інноваційну формою міжнародної взаємодії у транскордонних розслідуваннях, увага до якої зростає на європейському континенті. Багато теоретичних, організаційних та методологічних аспектів діяльності інституту спільних слідчих груп вже були розглянуті в науці. Відтак стаття пропонує нову перспективу погляду на ці питання – окреслення проблем, які здатні суттєво гальмувати можливості використання інституту спільних слідчих груп у міжнародних розслідуваннях кримінальних проваджень. У статті викладено ключові етапи функціонування проєкту, які реалізують зацікавлені компетентні правоохоронні органи за підтримки Євроюсту. Далі викладено аналіз ключових проблем функціонування інституту спільних слідчих груп, що включає: (1) відсутність достатнього досвіду та знань про спільні слідчі групи; (2) правові та процедурні відмінності; (3) втрата гнучкості у національних розслідуваннях; (4) неможливість точного визначення сфери діяльності спільної слідчої групи; (5) обмеження обміну великими даними; (6) неефективне «управління очікуваннями»; (7) обмеження фінансового забезпечення; (8) мовний бар'єр. Нарешті у висновках наголошено, що розуміння цієї «смуги перешкод» створює передумови для розробки системних заходів оптимізації міжнародної співпраці, як-от: розширення практики освітніх заходів, продовження процесу «зближення» та уніфікації правового регулювання процедур в кримінальному праві та процесі, оновлення інформаційних систем обміну даними тощо. Підкреслено, що ефективність проєкту спільної слідчої групи вимагає ретельної координації сил і засобів держав-партнерів, вирішення різних організаційних, технічних, тактичних, фінансових, логістичних та інших питань, а головне – учасники мають мати довіру один до одного. Довіра між партнерами є вирішальними для успіху справи. У більш глобальному контексті для посилення інституційних спроможностей вирішальною є політика держави, яка пріоритезує завдання протидії транскордонній злочинності та підтверджує європейський вибір стратегічного розвитку.

Ключові слова: кримінальне правопорушення, кримінальна відповідальність, транскордонне розслідування, спільна слідча група, слідчі (розшукові) дії, оперативно-розшукова діяльність, організована злочинність, інформаційна система, докази.

Dufeniuk O.M., Stetsyk B.V. «Obstacle course» for joint investigation teams.

The article is a continuation of a publication series on the European experience of Joint Investigation Teams. This is a new innovative form of international cooperation in cross-border investigations. There is growing attention to this institution on the European continent. Many theoretical, organizational and methodological aspects of the activities of Joint Investigation Teams have already been considered in science. Therefore, the article offers a new perspective on these issues - outlining the problems that can significantly complicate the possibilities of using Joint Investigation Teams in international criminal investigations. This paper outlines the key stages of the project, which are implemented by interested competent law enforcement agencies with the support of Eurojust. The following is an analysis of the key problems of the functioning of joint investigation teams, which includes: (1) lack of sufficient experience and knowledge of joint investigation teams; (2) legal and procedural differences; (3) loss of flexibility in national investigations; (4) inability to accurately define the scope of activities of a Joint Investigation Team; (5) limitations on the exchange of big data; (6) ineffective “expectation management”; (7) limited financial support; (8) language barrier. Finally, the conclusions emphasize that understanding this “obstacle course” creates the conditions for developing systemic measures to optimize international cooperation, such as: expanding the practice of educational activities, continuing the process of “convergence” and unification of legal regulation of procedures in criminal law and process, updating information systems for data exchange, etc. It is highlighted that the effectiveness of the Joint Investigation Team project requires careful coordination of the forces and resources of the partner states, resolving various organizational, technical, tactical, financial, logistical and other issues, and most importantly, the participants must have trust in each other. Trust between partners is crucial for the success of the case. In a more global context, the decisive factor is the state policy that prioritizes the task of combating cross-border crime and confirms the European choice of strategic development.

Key words: criminal offense, criminal liability, cross-border investigation, Joint Investigation Team, investigative (search) actions, operative and search activity, organized crime, information system, evidence.

Постановка проблеми. Ця стаття є продовженням циклу публікацій, присвячених проблематиці спільних слідчих груп (далі – ССГ) або *Joint Investigation Teams* (далі – JITs). Посилена увага до широкого спектру питань щодо організації, створення, функціонування, припинення діяльності ССГ-проєкту, використання отриманих даних зумовлена потребою ефективного проведення транскордонних розслідувань. У відповідь на нові виклики і загрози міжнародна спільнота запровадила інноваційний механізм протидії злочинності, який за два десятиліття підтвердив свою ефективність. Резонансні викриття злочинних схем торгівлі людьми, наркотиками чи зброєю, контрабанди, незаконної міграції, кіберзлочинів, шахрайств, легалізації коштів, здобутих злочинних шляхом, були б неможливими без «ювелірної» роботи оперативних підрозділів, слідчих і прокурорів, які злагоджено діяли в рамках міжнародної співпраці у європейських ССГ [1, с. 286–287].

В Україні інститут ССГ ще не набув широкого впровадження в рутинній діяльності органів правопорядку, хоча за офіційними даними спостерігається стійка динаміка зростання нашої участі від 9 ССГ в 2019 році до 49 у 2025 р. [2]. Це число більше, ніж у багатьох європейських країнах, що дає підстави пишатися ініціативністю і вправністю наших фахівців, а головне – довірою сторін-партнерів, адже участь в ССГ передбачає обмін інформацією, методами роботи і т.д. Проблема полягає у тому, що не всі суб'єкти процесуальної діяльності обізнані з можливостями та бізнес-процесами ССГ, не всі розуміють «правила гри» і значення результатів такої співпраці, не всі вірять в її успіх. У світлі сказаного не викликає сумніву актуальність і важливість досліджень, які покликані презентувати теоретико-методологічні засади та механізм функціонування ССГ, передовий досвід міжнародного співробітництва, досягнення і проблеми у цій сфері. В такий спосіб посилюватиметься розуміння доцільності, корисності таких практик, прогнозування ризиків, а далі слід очікувати й масштабування такої діяльності.

Стан опрацювання проблематики. В українській науці спостерігається доволі низька активність у розробці інституту ССГ порівняно з іншими інститутами кримінального процесу, як, скажімо, судовий контроль, інститут угод чи засади кримінального провадження. Водночас не можна оминати увагою вагомі напрацювання щодо *організаційних засад діяльності ССГ* (Ю. Васюта, Н. Конограй, М. Красноборова, О. Лозова, Ю. Черноус та ін.); *міжнародних стандартів діяльності ССГ* (Н. Ахтирська, О. Верхогляд-Герасименко та ін.); *адміністративно-правових основ ді-*

яльності ССГ (Ю. Лук'янчук). Вказані публікації мають важливе значення. Водночас перед тим, як заохочувати слідчих, детективів та прокурорів більш активно ініціювати ССГ в своїй діяльності, варто спрогнозувати і дослідити виклики, які можуть стати причиною поразки у протидії транскордонній злочинності, супутні проблеми у міжнародних розслідуваннях. На відміну від європейських дослідників (К. Райкен (C. Rijken) [3], К. Ріле (C. Riehle) [4], В. Геелхуд (W. Geelhoed) [5], Т. Коронціс (T. Korontzis) [6], І. Сіярто (I. Szijártó) [7] та ін.), які воліють говорити не тільки про переваги та інституційні механізми, але й про потенційні ризики у цій сфері, українські вчені залишають це питання поза увагою.

З огляду на сказане, **метою статті** є окреслення проблемних питань, які здатні суттєво гальмувати можливості використання інституту ССГ у транскордонних розслідуваннях кримінальних проваджень.

Виклад основного матеріалу. У науковій періодиці можна знайти численні праці, які описують правову регламентацію ССГ, еволюцію інституту міжнародного співробітництва, окремі процедурні аспекти діяльності, тому не будемо докладно зупинятися на цих питаннях. Нагадаємо тільки ключові бізнес-процеси, які мають значення для кращого розуміння проєкту ССГ, що має свій «життєвий цикл» (рис. 1).

Підготовча фаза передбачає ініціювання співпраці, консультації та підписання угоди, модельний зразок якої є у вільному доступі [9]. *Операційна фаза* передбачає безпосередньо вчинення за узгодженим спільним планом оперативно-розшукових, процесуальних, розвідувальних, інформаційно-аналітичних дій та заходів в рамках кримінального провадження. *Завершальна фаза* передбачає підсумування проведеної роботи, оцінку отриманих результатів, звітування та зворотній зв'язок з представниками офісу Євроюсту щодо отриманого досвіду участі в ССГ.

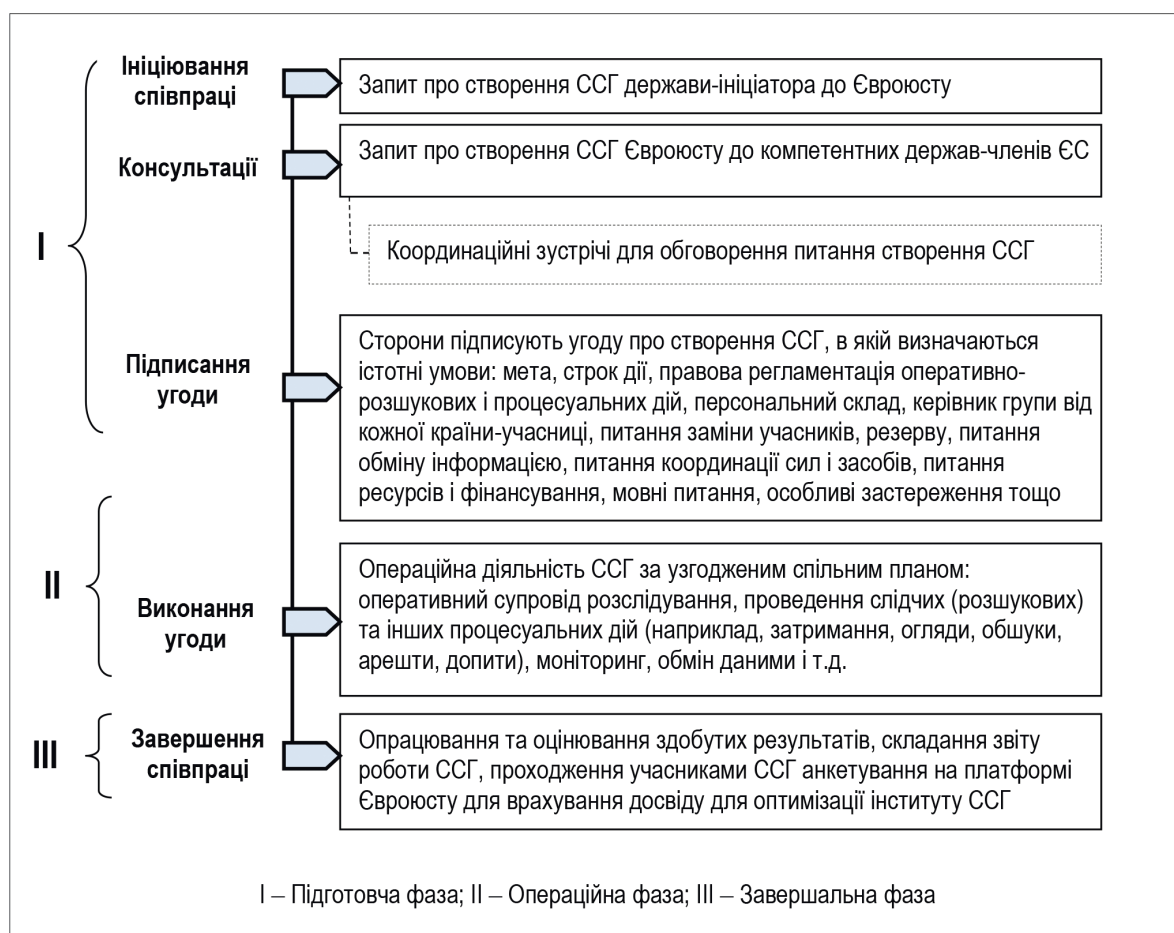

Рис. 1. Етапи функціонування ССГ,
розроблено авторкою на підставі джерела [8, с. 13–22].

Узагальнення європейського досвіду дає можливість систематизувати проблемні питання реалізації ССГ-проєкту (рис. 2).

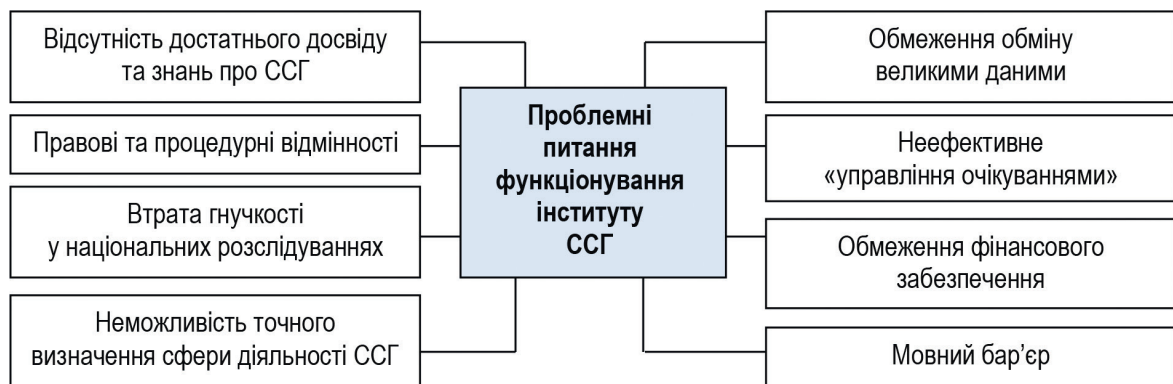

Рис. 2 Проблемні питання функціонування інституту ССГ, узагальнено авторкою

1. Відсутність достатнього досвіду та знань про ССГ. Треба нагадати, що цей інститут налічує двадцятилітню історію, тож є доволі «молодим» феноменом на європейському континенті. Новочасним завданням є плекання розуміння, що ССГ є гідною альтернативою до традиційного інституту запиту про міжнародну правову допомогу у кримінальному провадженні. У багатьох випадках ССГ є більш результативним проєктом, навіть якщо на початковому етапі потребуватиме додаткових екстра-зусиль для реалізації.

У випадках із традиційними запитами все завершується на рівні формування документів і передачі їх уповноваженим суб'єктам. Далі – тиша очікування. Така комунікація, *по-перше*, має межі, визначені запитом, тому ця взаємодія не є достатньо гнучкою (запит стосується певного переліку дій, але нові заходи потребуватимуть нових звернень із новими запитами); *по-друге*, має переважно двосторонній формат (співпраця двох сторін держави-запитувача та держави-виконавця); *по-третє*, через «канцелярську бюрократію» має доволі тривалі строки виконання; *по-четверте*, передача інформації, доказів здійснюється на підставі угод про взаємну правову допомогу. Натомість міжнародне співробітництво в рамках ССГ дає змогу: (а) налагоджувати взаємодію одразу кількох сторін (держав-партнерів); (б) швидко отримувати оперативну інформацію в режимі реального часу; (в) гнучко реагувати та корегувати розслідування, контактувати особисто з іноземними колегами через засоби дистанційного зв'язку чи в рамках відряджень і в такий спосіб долати кола «канцелярської бюрократії»; (г) здійснювати обмін доказами, оперативними та іншими даними на підставі узгоджених умов, передбачених угодою про ССГ [8, с. 9].

Крім знання про цінність ССГ як інструмента транскордонних розслідувань, для «запуску» механізму потрібне знання про послідовність кроків (алгоритм дій), які необхідно вчинити. Ще до початкової фази потрібні консультації представників органів досудового розслідування, прокурора, а також прокурором зі зв'язку для Євроюсту від України. Якісна проактивна робота скорочує тривалість подальших консультацій, адже всі сторони-партнери розуміють чому і з якою метою об'єднуються. Для посилення інституційних спроможностей та мотивації уповноважених суб'єктів оперативно-розшукової та процесуальної діяльності варто запровадити системну практику поширення релевантної інформації, проведення спеціалізованих вебінарів, тренінгів та інших освітніх заходів для цільових груп, під час яких практики могли б поділитися вже набутим досвідом роботи в ССГ. Корисними були б переклади та поширення посібників Євроюсту, типової угоди, звітів, іншої аналітики, прикладів успішних ССГ-проєктів.

2. Правові та процедурні відмінності. Існує загальне правило, за яким держава-учасниця проводить процесуальні дії та оперативні заходи на підставі свого «домашнього» законодавства. В угоді можуть бути окреслені певні додаткові правила і особливості збирання доказів, проте не завжди вдається нівелювати розбіжності правового регулювання, що можуть вельми ускладнити координацію зусиль та отримання результату. До прикладу, вивчення досвіду ССГ показує існування труднощів, коли різними є строки погодження судом певних процесуальних дій. За даними

одного з аналітичних звітів за законодавством однієї держави-учасниці ССГ продовження прослуховування мало бути схвалено судом кожні чотири тижні, тоді як законодавство іншої сторони передбачало період поновлення дозволу суду кожні три місяці. Ця невідповідність зумовила труднощі для влади країни з коротшим періодом поновлення, оскільки вони мали труднощі зі збором достатньої інформації протягом обмежених термінів для обґрунтування доцільності продовження заходів прослуховування [10, с. 15].

У багатосторонній ССГ між державами-членами виникали також проблеми щодо термінів планування так званого «дня спільних дій», тобто дати реалізації спільних операцій. Приклад справи: на певному етапі дві сторони ССГ хотіли визначити дату спільних дій (операцій), але влада країни, що не входить до ЄС, пояснила, що їм спочатку потрібне схвалення судді. Однак через надзвичайно складний характер розслідування та зібраних доказів судді знадобився значний час для оцінки справи та підготовки ордерів на арешт. Інші партнери ССГ не очікували, що знадобиться кілька місяців, перш ніж вони зможуть розпочати планування «дня спільних дій». За час, що минув в очікуванні цих ордерів на арешт, іншим партнерам ССГ довелося продовжити певні процесуальні дії та оперативно-розшукові заходи, такі як прослуховування та спостереження, щоб не втратити підозрюваних з поля зору. Затримка з проведенням спільних операцій також вплинула на витрати розслідування (наприклад, на перехоплення телефонних розмов та переклади), проблеми з персоналом та можливостями, а також посилювався ризик передчасного витоку інформації про розслідування [10, с. 15].

В іншій справі одна держава-член ЄС запитувала у другій сторони-партнера ССГ інформацію, яка мала бути отримана в ході процесуальних дій (обшуків, оглядів комп'ютерів). Ця держава-партнер (а) не входила до ЄС (non-EU country), (б) не мала на рівні «домашнього законодавства» вимог щодо належного процесуального оформлення проведених дій, а тому (в) надала необхідні документи та докази, але без будь-яких супровідних документів, що підтверджували б правову основу та процесуальний порядок отримання таких матеріалів. Очевидно, що в суді держави-члена ЄС такі докази були б недопустимими, тому другій стороні було доведено необхідність створення та надання хоча б постфактум відповідних процесуальних документів і тільки після цього стало можливим використання отриманих доказів у судовому провадженні [10, с. 16].

У цьому дискусії не менш важливим постає питання критеріїв оцінки доказів, отриманих внаслідок комплексної роботи об'єднаної команди або якого стандарту повинні дотримуватися судді для оцінки законності процесуальних та оперативно-розшукових дій? Вчені зауважують, що інтегрованість розслідування в рамках ССГ передбачає, що принцип територіальності регулює слідчі дії, що вимагатиме від судів оцінювати дії членів ССГ за кордоном відповідно до законів цієї іноземної юрисдикції [5, с. 473]. Але деякі судді, прокурори і захисники можуть не погодитися з таким підходом. Узгодження потребують норми кримінального права, засади правової кваліфікації діяння. Це все питання для окремих дискусій.

3. Втрата гнучкості у національних розслідуваннях. Оскільки сторони об'єднані спільною метою, працюють над спільними «об'єктами» оперативного чи процесуального інтересу, то вони ж і зобов'язуються діяти узгоджено. Така командна робота може охоплювати інформування про заплановані заходи, погодження певних оперативно-розшукових, оперативно-технічних та процесуальних дій, очікування певних результатів (інформації, доказів), що може сповільнити та/або ускладнити певні процеси на національному рівні розслідування. Попередній приклад розбіжностей у правовій регламентації також вдало ілюструє, як затримка з певними заходами (як-от отримання дозволу суду) в одній країні призводить до віддалення дати реалізації, змушує вживати додаткові заходи та витрачати ресурси, щоб зберегти безперервну динаміку розслідування.

4. Неможливість точного визначення сфери діяльності ССГ. На початковому етапі часом важко визначити чітко мету ССГ, прогнозувати «куди приведе» збір доказів чи передбачити з достатньою впевненістю результати національних розслідувань кримінальних правопорушень. Попри те, що сторони домовляються про певні параметри співпраці і можуть доповнювати, уточнювати, корегувати свої запити, все ж визначена мета встановлює певні межі для спільних дій у певному напрямі. Часом, документуючи один злочин (злочинну схему), можна виявити інші факти про інші злочини (злочинні схеми), про які на етапі старту ССГ-проекту не йшлося. Щоб вирішити такі проблемні ситуації, Євроюст рекомендує на етапі створення ССГ передбачати потенційну можливість «подальших проваджень» та/або створення наступних груп [11, с. 12]. В одній зі справ проблемою було те, що до роботи ССГ не була включена сторона, яка мала вагомий

стосунок до справи («близькість» до доказів в межах своєї юрисдикції). Далі ця держава активно співпрацювала через інші правові інструменти міжнародної співпраці (паралельні розслідування, запити, європейський ордер), але, озираючись на момент створення ССГ, для всіх було б краще, якби ця сторона була учасницею ССГ від початку її функціонування [10, с. 10].

5. Обмеження обміну великими даними. Більшість учасників ССГ під час підсумкового опитування вказали на проблему безпечного обміну даними. Фахівці відзначили труднощі у використанні інформаційної системи SIENA та електронної пошти під час передачі великих файлів, що призвело до використання сервера Європолу як безпечної альтернативи для обробки документів великого розміру. Попри розвиток цифрових технологій і систем захисту, особисті зустрічі залишалися критично важливими для безпечної передачі великих файлів. При цьому дані часто надаються через USB-накопичувачі, жорсткі диски або DVD-диски, особливо у випадках необхідності забезпечення високого рівня безпеки або коли цифрові системи не можуть вмістити величезні обсяги даних [10, с. 12].

6. Неефективне «управління очікуваннями». Сторони, створюючи ССГ, не завжди розуміють, яка конкретно підтримка їм потрібна від Євроюсту та Європолу, які ресурси вони можуть використати, які критерії необхідно виконати, щоби справа мала пріоритет у Європолі, що потрібно для ідентифікації підозрюваного як «цінної цілі» тощо. Для усунення таких проблем необхідно здійснювати системний моніторинг переліку послуг, можливостей підтримки та іншої інформації, яка оприлюднюється Євроюстом, а також організувати інформаційні сесії для практиків з метою посилення компетентностей у цій сфері.

Другий аспект цього питання вбачається у різних очікуваннях керівників групи. Наприклад, в одній ССГ, де учасниками були німецькі та нідерландські фахівці, одні вважали боротьбу з торгівлею людьми головною метою проєкту, тоді як інші вважали головною метою тестування самої концепції ССГ. І це, можливо, не було б проблемою, якби не стало джерелом певного розчарування, коли Німеччині не вдалося визначити справу, яка б відповідала критеріям ССГ і взагалі з часом стало зрозуміло, що Німеччина юридично не має права створювати такі групи через прогалини в законодавстві. За цих обставин керівники групи не змогли переформулювати мету та реорганізувати свою діяльність. Виявлення «прихованих планів» та «особливих інтересів» мало наслідком те, що діяльність проєкту ССГ припинилася через три місяці після набрання чинності в Німеччині нового законодавства, яке забезпечило правову основу для створення майбутніх ССГ. Однак на той час відносини в групі керівників погіршилися настільки, що мотивація продовжувати ССГ-проєкт зникла у більшості учасників [3, с. 115].

7. Обмеження фінансового забезпечення. Притягнення до кримінальної відповідальності силами і засобами ССГ – коштовна справа. Євроюст надає фінансову підтримку транскордонній діяльності спільних слідчих груп у рамках Програми фінансування Євроюсту. Ця програма спрямована на сприяння слідчим заходам, одночасно зменшуючи витрати з національних бюджетів, понесених через транснаціональний характер розслідувань ССГ. Проте Євроюст не фінансує групи повністю, а радше забезпечує цільове відшкодування витрат, пов'язаних зі спільними діями. Кошти надаються через фінансові гранти, заявку щодо отримання яких можуть отримати тільки вже існуючі ССГ, в яких хоча б одна сторона є державою-членом ЄС. Країни, що не входять до ЄС, але є учасницями ССГ, хоча й не можуть подавати заявки на фінансування, проте можуть скористатися фінансуванням. Очікувані витрати таких країн повинні бути включені до заявки на фінансування, поданої державою-членом ЄС, яка є учасницею ССГ [8, с. 73]. До витрат, що можуть бути відшкодовані, належать витрати на відрядження учасників групи до будь-якого місця призначення для участі в оперативних нарадах, зустрічах, проведення процесуальних дій й оперативно-розшукових заходів і т.д.; дороге обладнання; послуги усного чи письмового перекладу (у тому числі переклад під час зустрічей, переклад перехоплених телефонних розмов тощо); транспортування вилучених предметів, доказів, активів, документів; проведення експертиз [8, с. 74–75].

8. Мовний бар'єр. Інститут запиту про міжнародну правову допомогу не потребує наявності в ініціатора запиту ґрунтовних знань англійської чи іншої мови європейської країни, адже можна залучити перекладача і перекласти всі необхідні документи, але з інститутом ССГ все не так просто. Цього замало. На етапі ініціювання, консультацій, укладення угоди перекладачі також можуть бути залучені, проте ефективна комунікація і координація, вільне і пряме спілкування в групі без сторонніх осіб, відрядження, спільні оперативні наради, уточнення завдань, обмін опе-

ративними даними та планування реалізацій тактичних операцій матиме об'єктивні обмеження за відсутності достатньої мовної компетентності. Тож це також може стати перешкодою для широкого впровадження практики ССГ.

Висновки. У протидії транскордонній злочинності ССГ все більше набуває ваги як інструмент міжнародної взаємодії. Спостерігається тенденція посилення уваги Євроюсту до розвитку цього інституту, що вбачається у розробці численних посібників, публікації звітів, проведенні опитувань та оптимізації на цій основі бізнес-процесів і логістики ССГ, удосконаленні цифрових платформ зв'язку та передачі даних, впровадженні нових регламентів та розширенні співпраці з третіми країнами (країнами, які не є членами ЄС) [4]. У багатьох випадках ССГ-проекти підтвердили свою ефективність, але є й приклади, коли сторони-учасники зазнають розчарувань, тому доречно розуміти «підводні камені» такої міжнародної співпраці.

До переліку ключових проблемних питань, які можуть виникати в діяльності ССГ, слід віднести: (1) відсутність достатнього досвіду та знань про ССГ; (2) правові та процедурні відмінності; (3) втрата гнучкості у національних розслідуваннях; (4) неможливість точного визначення сфери діяльності ССГ; (5) обмеження обміну великими даними; (6) неефективне «управління очікуваннями»; (7) обмеження фінансового забезпечення; (8) мовний бар'єр. Ці виклики мало додають ентузіазму охочим ініціювати інтегровану командну роботу. Проте розуміння цих викликів створює передумови для розробки системних заходів їх подолання та/або врахування у майбутній міжнародній співпраці, як-от: розширення практики освітніх заходів, продовження процесу «зближення» та уніфікації правового регулювання процедур в кримінальному праві та процесі, оновлення інформаційних систем обміну даними тощо.

Ефективність проекту ССГ вимагає координації сил і засобів держав-партнерів, узгодження законодавства, вирішення фінансових питань, визначення часу, тактики та технічного забезпечення проведення оперативно-розшукової та кримінальної процесуальної діяльності, а головне – учасники мають мати довіру один до одного. Довіра і порозуміння між партнерами є вирішальними для успіху справи, для визначення мети ССГ, реагування на раптову зміну обстановки на оперативному рівні, збирання та дослідження доказів, обміну даними. У більш глобальному контексті для посилення інституційних спроможностей ССГ вирішальною є політика держави, яка пріоритетизує завдання протидії транскордонній організованій злочинності та підтверджує європейський вибір стратегічного розвитку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Дуфенюк О., Кельман Р. Криміналістичне забезпечення діяльності спільних слідчих груп (Joint Investigation Teams). *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2025. Вип. 91. Ч. 4. С. 284–290. DOI: 10.24144/2307-3322.2025.91.4.40.
2. Ukraine. Liaison Prosecutor. Casework. URL: <https://www.eurojust.europa.eu/states-and-partners/third-countries/liaison-prosecutors/ukraine>.
3. Rijken Conny R. J. J. Joint Investigation Teams: Principles, Practice, and Problems Lessons Learnt from the First Efforts to Establish a JIT. *Utrecht Law Review*. 2006. Vol. 2. No. 2. P. 99–118. URL: <https://utrechtlawreview.org/articles/28/files/submission/proof/28-1-28-1-10-20101001.pdf>.
4. Riehle C. “20 years of Joint Investigations Teams (JITs) in the EU”: An overview of their development, actors and tools. *ERA Forum*. 2023. Vol. 24. P. 163–167. DOI: 10.1007/s12027-023-00758-5.
5. Geelhoed W. Joint Investigation Teams in the Netherlands – What Lessons Can Be Learned From the Dutch Model? *Zeitschrift für Internationale Strafrechtsdogmatik*. 2018. Vol. 13(11). P. 470–474. URL: https://www.zis-online.com/dat/artikel/2018_11_1241.pdf.
6. Korontzis T. European union criminal policy and joint investigation teams. The case of hellas. *International Journal of Asian Social Science*. 2012. Vol. 2(12). P. 2237–2250. DOI: 10.2139/ssrn.4894755.
7. Szijártó I. Behind the Efficiency of Joint Investigation Teams. *Pécs Journal of International and European Law*. 2020. Vol. I. P. 75–84. URL: <https://journals.lib.pte.hu/index.php/pjiel/article/view/6929/6511>.
8. Joint Investigation Teams. Practical Guide. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2021. 100 p. URL: <https://www.eurojust.europa.eu/publication/jits-practical-guide>.

9. Model Agreement for setting up a Joint Investigation Team. 2017. URL: <https://www.eurojust.europa.eu/publication/model-agreement-setting-joint-investigation-team>.
10. Fifth Joint Investigation Teams (JITs) Evaluation Report. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2025. 44 p. URL: <https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/files/5th-jits-evaluation-report-web.pdf>.
11. Conclusions of the 15th Annual Meeting of National Experts on Joint Investigation Teams (JITs). Brussels, 5 November 2019. 12 p. URL: <https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/13752-2019-en.pdf>.

Дата першого надходження рукопису до видання: 3.02.2026
Дата прийняття до друку рукопису після рецензування: 20.02.2026
Дата публікації: 5.03.2026

© Дуфенюк О.М., Стецик Б.В. 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0